

A **F.-i** Ítéletábra dr. Tassó Adrienn ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Lendvai Anita pártfogó ügyvéd (fél címe 1) által képviselt alperes neve (felperes címe) alperes ellen élettársi vagyoni közösség megosztása iránt indított perében a **Sz.** Törvényszék 2013. december 21. napján meghozott 27.P.20.057/2013/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt, az alperes részéről 15. és 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A **F.-i** Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget.

A 90 %-os mértékben pereszes alperest képviselő pártfogó ügyvéd díját, valamint a le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felek fellebbezésével érintett körben irányadó tényállást az alábbiak szerint állapította meg:

A felek 1991. évben ismerkedtek meg és létesítettek kapcsolatot. A felperes 1992 júliusában két gyermekével az alperes tulajdonát képező **Sz.**, belterületi fekvésű, 2195. hrsz.-ú, természetben a **Sz.**, **B.** út szám alatti ingatlanba (továbbiakban: perbeli ingatlan) költözött és ettől kezdve élettársakként éltek együtt. Kapcsolatukból közös gyermek is született.

A felek együttélésük során a perbeli ingatlanban közös beruházásokat végeztek. Az alsó szinten, a felső szinttől elválasztva egy éttermet és kiszolgáló helyiségeket alakítottak ki, a ház mellé nyitott teraszt létesítettek, amelyet utóbb zárttá tettek. A beruházás költségeit a felperes saját vagyonából, közös vagyonból, valamint közösen felvett hitelből fedezték. Az éttermet a felperes egyéni vállalkozóként üzemeltette, az alperes az alkalmazottja volt.

A felperes 2008. szeptember 10. napján terjesztette elő az élettársi közös vagyon megosztására irányuló keresetét, amelyben annak megállapítását kérte, hogy a perbeli ingatlan 1/5 tulajdoni hányadát élettársi közös vagyon jogcímén megszerezte. Kérelmére a bíróság a 2008. szeptember 23.

napján kelt végzéssel elrendelte a perindítás tényének ingatlan-nyilvántartásba történő feljegyzését.

Az ingatlan iránt többen érdeklődtek és jelentkezett egy vevő, aki 75.000.000 forint vételárért meg kívánta vásárolni. Az adásvételi szerződés aláírására 2008. szeptember 26. napján került volna sor.

Ezt megelőző napon, 2008. szeptember 25-én a felek a felperes jogi képviselőjét ellátó ügyvéd ellenjegyzésével három megállapodást kötöttek.

Az első, - „Vagyonszövetség megszüntető szerződés, valamint megállapodás egyéb járulékos kérdésekben” - megnevezésű szerződésben rögzítették, hogy 1992. évtől kezdődően élettársi vagyonszövetségben éltek és az alperes ezt megelőzően építette fel a perbeli ingatlant.

Megállapították, hogy az ingatlanban az élettársi közösség fennállása alatt részben a közös vagyon terhére, részben a felperes örökségének felhasználásával beruházásokat végeztek, amely alapján a felperesnek ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdoni igénye keletkezett. Tartalmazza a megállapodás azt is, hogy a felperes az élettársi közös vagyon megosztása és tulajdonjogának megállapítása iránt pert indított, amely perben a bíróság elrendelte a perindítás tényének ingatlan-nyilvántartási feljegyzését.

A szerződés 2) pontjában a felek megállapodtak az élettársi vagyonszövetségük peren kívüli megszüntetésében úgy, hogy a perbeli ingatlan értékesítéséből befolyó vételárból az alperes a felperes részére 17.800.000 forintot fizet ki, aki kötelezettséget vállal arra, hogy az élettársi közös vagyon megosztása iránti indított keresettől eláll és intézkedik a perfeljegyzés törlése érdekében.

A megállapodásban rögzítették azt is, hogy az élettársi közös vagyonba tartozó ingóságait természetben megosztották és értékkülönbséget az ingóságok megosztása körében nem igényelnek egymástól.

Megállapodtak abban is, hogy a közös gyermek után az alperes 2008. november 1. napjától kezdődően jövedelmének 20%-ának megfelelő, de legalább 20.000 forint alapösszegű gyermektartásdíjat fizet.

Az ugyanezen a napon kelt „Megállapodás” megnevezésű okiratban a felperes tulajdonába kerülő Renault Scenic típusú személygépkocsi megváltási árának elszámolását rendezték.

A harmadik; „Megállapodás” megnevezésű szerződést arra az esetre kötötték a felek, ha 2008. november 30. napjáig nem értékesítik az ingatlant. A szerződés 3) pontja azt tartalmazza, hogy ebben az esetben az alperes hozzájárul ahhoz, hogy a felperes a közösen végzett beruházásokra tekintettel megszerzett $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadának ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését kérje.

A 2008. szeptember 26. napjára tervezett adásvételi szerződés megkötése meghiúsult.

A felek ezt követően is a perbeli ingatlanban laktak. A felperes 2009 januárjában költözött el, az ingatlan további használója az alperes és közös gyermekük maradt.

Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke üres, beköltözhető állapotban 53.000.000 forint.

Az élettársi együttélés alatt a felek 3.088.250 forint értékű ingóságot szereztek, amelynek egy része az étterem berendezése.

A felek között több munkaügyi per is folyamatban volt. A F. Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2011. február 9. napján hozott 3.Mf.22.478/2010/4. számú részítéletével - az elsőfokú részítélet részben megváltoztatásával - arra kötelezte jelen per felperesét, hogy fizessen meg az alperesnek

törvényes levonásokkal terhelten 2.988.425 forintot és ennek 2010. február 1. napjától járó késedelmi kamatát, levonásoktól mentesen 210.000 forint sérelmi díjat, valamint 30.000 forint perköltséget.

A felperes módosított keresetében - egyebek mellett - annak megállapítását kérte, hogy a 2008. szeptember 25. napján kelt megállapodás alapján megszerezte a perbeli ingatlan $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadát.

Kérte az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését tulajdoni hányadának megváltási ár ellenében az alperes tulajdonába adásával. Az alperes esetleges teljesítőképtelensége esetén a közös tulajdon árverési értékesítés útján történő megszüntetését kérte.

Az élettársi közös vagyona tartozó ingóságok megosztását úgy kérte, hogy az ingatlanban található vendéglátóipari berendezési tárgyakat a bíróság adja az alperes tulajdonába.

Kérte továbbá azt, hogy a bíróság 2009. február 1. napjától kezdődően kötelezze az alperest havi 30.000 forint összegű többlethasználati díj fizetésére.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Viszontkeresetében annak megállapítását kérte, hogy a 2008. szeptember 25. napján kötött megállapodások - így az is, amelyben az alperes elismeri a felperes ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerzett $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadát - érvénytelenek.

Az érvénytelenség körében arra hivatkozott, hogy a megállapodások aláírásakor abban a tévedésben volt, hogy a közös gyermekük a felperes gondozásába kerül. A gyermek megfelelő lakhatását kívánta biztosítani úgy, hogy a felperes a neki jutó vételárrészből a gyermek részére, a felperes haszonélvezeti jogával terhelten lakást vásárol.

Hivatkozott arra is, hogy kényszerhelyzetben volt a szerződések aláírásakor, mert az ingatlan tulajdoni lapján a perindítás ténye már feljegyzésre került, ezért a tervezett adásvételi szerződés megkötéséhez szükséges volt a felperes hozzájárulása, valamint az, hogy a perindítás tényét a tulajdoni lapról töröljék.

Az ingatlanban végzett közös beruházások tényét elismerte, de annak értékét vitatta.

Nem ellenezte az élettársi közös vagyona tartozó ingóságok megosztását, de a vendéglátóipari berendezési tárgyakra nem tartott igényt, mert azokat nem tudja hasznosítani és az ingatlan értékesítése esetén tárolásukat sem tudja megoldani.

Kérte, hogy a felperes részére fizetendő összegbe számítsa be a bíróság a munkaügyi bíróság által az alperes javára megítélt összeget.

A többlethasználati díj megfizetésére irányuló kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a felperesnek az ingatlan terheit is viselnie kellene, ha többlethasználati díj iránti igényt érvényesít. Hivatkozott arra is, hogy az ingatlan nem hasznosítható bérbeadás útján és nem is értékesíthető.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a perbeli ingatlan $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányada élettársi közös vagyon jogcímén a felperes tulajdonában áll és elrendelte a felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzését.

Az élettársi közös vagyona tartozó ingóságokat megosztotta és a felperest kötelezte arra, hogy az ingóságok megosztása során keletkezett 84.625 forint értékkiegyenlítést 15 napon belül fizesse meg

az alperesnek. Egyéb elszámolt - fellebbezéssel nem érintett - tartozásokkal együtt a felperes fizetési kötelezettségét az alperes felé 652.125 forintban határozta meg.

Az ingatlanon fennálló közös tulajdon árverési értékesítés útján történő megszüntetését rendelte el 53.000.000 forintos legkisebb árverési vételáron és azzal, hogy ebből a felperest 13.250.000 forint illeti meg.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 forint perköltséget.

Az ezt meghaladó keresetet és viszontkeresetet - egyebek mellett a felperes többlethasználati díj fizetésére irányuló keresetét, az alperesnek a szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló viszontkeresetét, valamint a munkaügyi perben hozott ítélet alapján keletkezett felperesi tartozás beszámítására irányuló kérelmét - elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felek között érvényes megállapodás jött létre, amelyben a felperes ingatlanban megszerzett tulajdoni hányadának mértékét rögzítették.

Tényként állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy jelen per megindításának az ingatlan-nyilvántartásba történt feljegyzéséről a felek tudomással rendelkeztek, mert azt a megállapodás 2) pontja tartalmazza. Hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy az ingatlan sikeres adásvételének esetére kötött vagyonszétválás megszüntető szerződés szerint a felperes a vételárból 17.800.000 forinthez jutott volna hozzá úgy, hogy a vételi ajánlat 75.000.000 forint vételárat tartalmazott, amelyből az ingatlanközvetítőnek jutalékot kellett volna még fizetni. A felperesnek jutó összeg megközelítően a vételár $\frac{1}{4}$ része, tehát az alperesnek ezen megállapodás szerint is a vételár $\frac{1}{4}$ részének az átengedése állt szándékában.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes tisztában volt azzal, hogy a felperest az ingatlanban közösen végzett beruházásból bizonyos összeg megilleti és ezt az összeget a vételár megközelítően $\frac{1}{4}$ részében határozták meg. Nem hivatkozhat tehát kényszerhelyzetre azért, mert a felperes tulajdonjogát elismerte.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság az alperesnek azt az állítását sem, hogy úgy állapodtak meg a felperessel, hogy a felperes a közös gyermekük részére vásárol lakást a neki jutó összegből, az alperes ugyanis ezt az állítását nem bizonyította.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperesnek mind a tévedésre, mind a kényszerhelyzetre alapított érvénytelenség megállapítására irányuló viszontkeresetét elutasította és azt állapította meg, hogy a felek közötti szerződés érvényesen létrejött, amelynek alapján a felperes az ingatlan $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadát élettársi közös vagyon jogcímén megszerezte.

Az élettársi közös vagyonba tartozó ingóságok megosztása során arra volt figyelemmel az elsőfokú bíróság, hogy jelentős értékkiegyenlítést egyik félnek se kelljen fizetnie. Miután mindkét fél úgy nyilatkozott, hogy a vendéglátóipari tevékenységhez szükséges berendezési tárgyakra nem tartanak igényt, ezeket a vagyontárgyakat az elsőfokú bíróság a megosztás során az alperes tulajdonába adta, mert a vagyontárgyak értékesítésére is sor kerülhet és tárolásuk elsősorban a perbeli ingatlanban oldható meg.

Elutasította az elsőfokú bíróság az alperesnek azt a kérelmét, amely arra irányult, hogy a bíróság a munkaügyi bíróság ítéletében megállapított munkabért és sérelemdíjat is számítsa be a felperesi követelésbe. Ezt a döntését azzal indokolta, hogy ez a követelés nem az élettársi közös vagyon megosztásából keletkező, nettó összegében pontosan meg nem határozható, tehát nem határozott összegű követelés, amely az élettársi kapcsolatból származó igénnyel szemben beszámításra nem

alkalmas.

A felperes többlethasználati díj megfizetésére irányuló keresetét azért utasította el, mert a felperes nem bizonyította azt az állítását, hogy az alperes bántalmazása miatt kényszerült elköltözni az ingatlanból. Az ingatlan nagysága lehetővé tenné a felperes lakhatását, figyelemmel arra is, hogy az életközösség megszakadásakor még kiskorú, időközben nagykorúvá vált közös gyermek is ott lakik. Arra utaló adat sem merült fel a per során, hogy a felperes megkísérelte volna használati jogát érvényesíteni.

Az elsőfokú ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezett.

A felperes fellebbezésében azt kérte, hogy az ítéletábrá az elsőfokú bíróság ítéletének a többlethasználati díj megfizetésére irányuló keresetet elutasító rendelkezését változtassa meg és kötelezze az alperest, hogy ezen a címen fizessen meg a felperesnek 1.740.000 forintot, amely a 2009. február 1. napjától 2013. november 30. napjáig esedékes, havi 30.000 forint összegű többlethasználati díj.

Fellebbezését azzal indokolta, hogy az alperes bántalmazása miatt kényszerült 2009. január 24. napján az ingatlanból történő elköltözésre. Az alperes ekkor a felperes mellkasát többször ütlegelte és megrúgta. Ennek bizonyítására fellebbezéséhez csatolta a **F. Sz. Gy.** Kórház Sürgősségi Trauma Osztályának 2009. január 25. napján kiállított járóbeteg szakellátási lapját.

Fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során többször állította, hogy menekülésre kényszerült a közös lakásból és az alperes ezen felperesi állításokat nem cáfolta.

Előadta, hogy a bántalmazást követően a felek viszonya elmergesedett, együttélésük a kibékíthetetlen ellentétek és az alperes bántalmazása miatt lehetetlen volt. Ha a felperesnek nem sikerült volna élettársi kapcsolatot létesítenie, nem lett volna hová mennie.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem hívta fel a felperest arra, hogy igényének megalapozottságát bizonyítani tartozik.

Az alperes elsődleges fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Továbbra is fenntartotta az elsőfokú eljárásban is kifejtett azon álláspontját, hogy a 2008. szeptember 25. napján megkötött megállapodásaik érvénytelenek, mert a szerződések mögött az a szóbeli megállapodás állt, hogy amennyiben értékesítik az ingatlant, akkor a felek vásárolnak egy lakást a gyermekük részére, melyen a felperes haszonélvezeti jogot szerez és így rendezik az élettársi kapcsolatból eredő anyagi jellegű viszonyaikat. Az adásvétel azonban, amely a megállapodás indoka volt, meghiúsult.

Fenntartotta azt az állítását is, hogy kényszerhelyzetben volt a szerződés aláírásakor, mert a felperes az adásvétel feltételeként szabta a megállapodás megkötését és perindítás feljegyzése miatt a felperes beleegyezése nélkül nem tudta volna megkötni az ingatlan adásvételi szerződését.

A szerződések érvénytelenségének megállapítása esetére a felperes élettársi közös vagyon jogcímén szerzett tulajdoni hányadát 1/20 tulajdoni hányadban ismerte el.

Kérte az élettársi közös vagyonba tartozó ingóságok megosztásának megváltoztatását is úgy, hogy a vendéglátóipari berendezések a felperes tulajdonába kerüljenek. Az ingatlan értékesítése esetén

ugyanis sem tárolni, sem értékesíteni nem tudja ezeket az ingóságokat. A felperes alápincézett házban él, ezért könnyebben meg tudná oldani az ingóságok tárolását is.

A fellebbezésben kifejtett álláspontja szerint a munkaügyi bíróság ítéletében megállapított, a felperest terhelő fizetési kötelezettség beszámításának nincs akadálya, mert az ítélet alapján a nettó követelésének összege 2.197.418 forint és kamatai, valamint 210.000 forint sérelmi díj és 30.000 forint perköltség.

Túlzottnak tartotta a felperes javára fizetendő perköltség 500.000 forint összegét is, tekintettel arra, hogy személyes költségmentességben részesült és nem képes ilyen magas összegű perköltség fizetésére.

A fellebbezések alaptalanok.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a felek másodfokú tárgyaláson tett előadása, a **F. Sz. Gy.** Kórház által 2009. január 25. napján kiállított járóbeteg szakellátási lap adatai, a **Sz.-i** Városi Bíróság 12.B.107/2009/3. számú végzése, valamint **H. Sz.** tanú vallomása (7.számú jegyzőkönyv 4. oldal) alapján az alábbiak szerint egészíti ki:

A felperes 2008 júniusában egy nyaralás során közös gyermekükkel megbeszélte, hogy az alperes alkoholfogyasztása és az otthoni feszültség miatt megszakítja élettársi kapcsolatát és a gyermekkel együtt elköltözik az ingatlanból.

A nyaralás után erről a döntéséről tájékoztatta az alperest, aki ezt tudomásul vette és árulni kezdték az ingatlant. Élettársi kapcsolatukat 2008 júniusában szakították meg. Ezt követően még a közös lakásban laktak, de annak használatát megosztották: az alperes a felperes részére egy szoba kizárólagos használatát biztosította.

A felperes 2009. január 24. napján ismerőseihez költözött. Gyermekük az alperessel együtt a közös lakásban maradt. A felperes 2009. január 26. napján könnyű testi sértés vétsége miatt feljelentést tett az alperessel szemben, de a 2009. április 20. napján tartott tárgyaláson a feljelentést visszavonta, ezért a bíróság a büntetőeljárást megszüntette.

A felperes egy hónap elteltével jelenlegi élettársához költözött. Első alkalommal rendőri segítséget igényelve - melynek indoklását az alperes vitatta - ment az ingatlanba annak érdekében, hogy ingóságait magához vegye. Később, egy hónap leforgása alatt még további három alkalommal ment vissza a közös lakásba ingóságaiért.

Elköltözését követően az alperes nem próbált az ingatlanba visszaköltözni. Élettársi kapcsolatot létesített, és jelenleg is az élettársa tulajdonában álló ingatlanban él szívésségi lakáshasználóként. Az ingatlan fenntartásával felmerülő költségeket kizárólag az alperes viseli.

Az elsőfokú bíróság a tényállást - a fenti kiegészítés mellett - helyesen állapította meg, az ítélet tábla az érdemi döntéssel, annak jogi indokaival is túlnyomórészt egyetért.

Helyesen utasította el az elsőfokú bíróság a felperes többlethasználati díj megfizetésére irányuló keresetét. Indokait az ítélet tábla az alábbiak szerint egészíti ki:

A Ptk. 140. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a tulajdonársak mindegyike jogosult a dolog birtoklására és használatára; e jogot azonban az egyik tulajdonostárs sem gyakorolhatja a többiek jogainak és a dologhoz fűződő törvényes érdekeinek sérelmére.

A Ptk. 141. §. szerint pedig a dolog hasznai a tulajdonostársakat tulajdoni hányaduk arányában illetik meg; ilyen arányban terhelik őket a dolog fenntartásával járó és a dologgal kapcsolatos egyéb kiadások, a közös tulajdoni viszonyból eredő kötelezettségek és ugyanilyen arányban viselik a dologban beállott kárt is.

Ezen jogszabályi rendelkezések értelmében a tulajdonostársnak elsődlegesen az ingatlan birtoklására és használatára van joga, pénzbeli térítést csak akkor igényelhet, ha a tulajdoni hányadának megfelelő használatra nincs módja, vagy a tulajdonostársa attól jogellenesen elzárja. (BH1992.313; BH2003.408.)

Annak bizonyítása, hogy a felperes az ingatlan tulajdoni hányadának megfelelő részét az alperes agresszív magatartása miatt nem tudta használni, a felperest terhelte. Erről, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményeiről az ítéletábra a másodfokú tárgyaláson a felperest a Pp.3.§ (3) bekezdés alapján - az elsőfokú bíróság mulasztását pótolva - tájékoztatta.

A felperes fellebbezéséhez csatolt, kizárólag a felperes előadása alapján kiállított járóbeteg szakellátási lap nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az alperes a felperest olyan súlyosan bántalmazta, hogy kénytelen volt a közös lakásból elmenekülni, és ezért később sem mert visszatérni. A közös gyermek sem tudott tanúvallomásaiban a felperes elköltözésének előzményeiről nyilatkozni.

A felperes így a másodfokú eljárásban kiegészített bizonyítás során sem tudta igazolni azt az állítását, hogy az ingatlanból való elköltözésre az alperes durva, erőszakos magatartása miatt kényszerült.

Ezért úgy kell tekinteni, hogy a felperes a közös ingatlanból önként költözött el. Az elköltözés után rövid idővel élettársi kapcsolatot is létesített, így a tulajdoni hányadához igazodó használat lehetőségével nem is kívánt élni. A felperes a saját elhatározása szerinti magatartásának anyagi következményeit a Pp.140.§ (1) bekezdése helyes alkalmazásával nem háríthatja az alperesre, tehát az alperes az ingatlan használatáért pénzbeni térítés megfizetésére nem kötelezhető.

A **F.-i** Ítéletábra ezért az indokolás kiegészítésével helybenhagyta az elsőfokú bíróságnak a felperes többlethasználati díj megfizetésére irányuló keresetét elutasító rendelkezését.

Alapítván az alperesnek a szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló viszontkeresetet elutasító ítéleti rendelkezés elleni fellebbezése is.

Az elsőfokú bíróság ebben a körben eleget tett a bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének; tájékoztatta az alperest arról, hogy őt terheli azon állításának bizonyítása, hogy tévedése miatt, illetve azért, mert a szerződést kényszer hatására kötötte meg, a szerződés érvénytelen. (3. számú jegyzőkönyv 2. oldal, 4. számú jegyzőkönyv 6. oldal) Az alperes ezen állításait nem bizonyította, így helyesen vonta le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés érvénytelensége megállapításának feltételei hiányoznak.

Alapítvánul támadta fellebbezéssel az alperes a házastársi közös vagyona tartozó ingóságok természetbeni megosztásának módját is. Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság azt a tényt az ingóságok megosztása során, hogy a vagyontárgyak abban az ingatlanban vannak, amelyet az alperes használ, ott a vagyontárgyak őrzése, elhelyezése biztosított. A felperes szívesleg lakáshasználóként lakik jelenlegi lakcímén, ez nem biztosítja számára a nagy mennyiségű és nagy méretű ingóságainak elhelyezését, és az ingóságok elszállítása is további felesleges költségeket eredményezne. Az ingóságok értékesítése pedig a felperes számára ugyanolyan nehézségekkel jár, mint az alperes számára. Nem indokolt ezért az elsőfokú ítélet ingóságok megosztására vonatkozó rendelkezésének megváltoztatása.

Nem volt jogi lehetőség a munkaügyi bíróság ítéletében megállapított marasztalási összeg

beszámítására sem.

A Ptk. 296. § (1) bekezdés rendelkezése szerint a kötelezett a jogosulttal szemben fennálló egynemű és lejárt követelését számíthatja be a bírósági eljárás során tett nyilatkozattal.

Beszámításra azért nem kerülhetett sor, mert a munkaügyi bíróság ítélete és az elsőfokú ítélet is a felperes terhére állapított meg fizetési kötelezettséget az alperes javára. Az alperesnek pedig nincs a felperessel szemben fennálló olyan tartozása, amelybe ezeket az összegeket be lehetne számítani.

Az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését az elsőfokú bíróság nem az alperes által történő megváltás, hanem árverési értékesítés útján rendelte el. Az árverési vételár megfizetésére pedig nem az alperes, hanem a Vht. 149. § (1) bekezdés alapján az árverési vevő köteles, a vételár kifizetésének határideje pedig az árverési jegyzőkönyv aláírásának napjától számított 15 nap.

Azért sem állnak fenn tehát a beszámítás feltételei, mert az árverési vételár kifizetése nem az alperest terheli a felperessel szemben, és az árverési vételár kifizetésének teljesítési határideje nem is járt le, az csak a sikeres árverés esetén lesz esedékes.

Alapítan az alperesnek az elsőfokú perköltség összegének leszállítására irányuló fellebbezése is.

Az elsőfokú bíróság a perköltség megállapításának alapjául szolgáló pertárgyértéket a felperes keresetében érvényesített tulajdoni igény alapján határozta meg. A felperes ¼ tulajdoni hányadának értéke - amely vonatkozásában a felperes teljes mértékben pernyertes lett - 13.250.000 forint.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján az ügyvédi munkadíj 597.500 forint lenne.

Perköltségként azonban el kellett számolni a **F.-i** Ítéltábla 1.Pf.20.113/2012/6. számú végzésében megállapított 254.000 forint másodfokú költséget is.

Így megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárásra a jogszabály által megállapítható 597.500 forintnál alacsonyabb, 246.000 forint összegű munkadíjat állapított meg. Ezért nincs lehetőség ennek további mérséklésére.

Az alperes részére engedélyezett teljes személyes költségmentesség pedig a Pp. 86. § (3) bekezdés alapján nem érinti az ellenfél javára megítélt perköltségek megtérítésének kötelezettségét.

Ezen indokok alapján a **F.-i** Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét az indokolás kiegészítésével a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes részére is teljes személyes költségmentességet biztosított, ezért a felek által le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Mindkét fél fellebbezése teljes mértékben eredménytelen volt, de az alperes fellebbezésében vitatott érték mintegy tízszerese volt a felperes fellebbezésében vitatott értéknek. Ezért a Pp. 239. §. alapján alkalmazandó 81. § (1) bekezdés alapján az ítéltábla az alperest kötelezte a felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú részperköltségének megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg.

Az alperest képviselő pártfogó ügyvéd díja összegének megállapítása nélkül az ítéltábla csak a perköltség viselés arányát, valamint azt állapította meg, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére az állam köteles (Pp.87. § (2) bekezdés).

Budapest, 2015. március 25.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Pusztai Anita s.k.
bíró

. Örkényi László s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

...